

РЕШЕНИЕ

№ 17438

гр. София, 22.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на
прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **1895** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс
(АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на П. М. Д., ЕГН [ЕГН], чрез адв.Ю. А., срещу Решение №
2887 от 18.06.2024г., постановено по н.а.х.д. № 3141/2024г. по описа на СРС, 107-ми състав. С
обжалваното решение е потвърден електронен фиш серия К № 8526833 издаден от СДВР, с който
на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал.4, вр. ал.1, т.3 от ЗДвП на касатора е наложена
глоба в размер на 200 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като неправилно, постановено в
нарушение на материалния закон, необоснованост и допуснати съществени нарушения на
процесуалните правила. Твърди се, че жалбоподателят е санкциониран като собственик на МПС,
като се излагат аргументи, че от обжалвания електронен фиш не ставало ясно фактическия състав
на обжалваното нарушение, касаещо собствеността на автомобила, което се приема за нарушение
на административнопроизводствените правила. На следващо място се сочи, че жалбоподателят е
санкциониран за нарушение на чл.21, ал.2, вр.ал.1 от ЗДвП, което отговаря на превизиране на
скоростта въведена с пътен знак, като в текстовото описание се твърди, че е налице движение с
превишена скорост над тази в населено място- 50 км/ч., което нарушавало правото на защита на
лицето. По същество от съда се иска да отмени съдебното решение и потвърдения с него
електронен фиш.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба - СДВР, редовно уведомен не изпраща представител. По делото е постъпило писмено становище по жалбата, в което се излагат съображения за нейната неоснователност и се претендират разноски.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата и моли съда да остави в сила обжалваното решение.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXII касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е установил, че на 11.10.2022г. в 18.48 часа с автоматизирано техническо средство С. М2 с № MD 1197 е установено и заснето, че МПС - лек автомобил „Мазда ЦХ 3” с ДК [рег.номер на МПС] , се движил в [населено място] по [улица]срещу номер 475 с посока на движение от [улица]към Околовръстен път със скорост от 79 км/ч при ограничение от 50 км/ч., въведено с пътен знак В-26 в населено място. Констатирал е, че мобилна видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения С. М2 е одобрен тип средство за измерване видно от справката от Български институт по метрология, че същата е преминала последваща техническа проверка на 15.03.2022г. съгласно съставения протокол № 09-СГ-ИСИС/15.03.2022г. Посочено е, че записът, направен от техническото средство, е отразен на хартия – фотоснимка, отразяваща дата, точен час, скорост и регистрационен номер на МПС. Установено е , че от протокол за използване на автоматизирано техническо средство мобилна видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения С. М2 с № MD 1197 на 11.10.2022г. се доказва, че същата е била разположена в [населено място], [улица]срещу номер 475 с посока на движение на контролираните МПС от [улица]към Околовръстен път за времето от 17.20 часа до 19.00 часа, като ограничението на скоростта е 50 км/ч. в населено място, въведено с пътен знак В-26.

Правилно СРС е установил, че съгласно справката за регистрация на МПС към посочената дата е собственост на „Райфайзен Лизинг България“ ЕООД с ползвател Ю. С. А.. С декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП ползвателят Ю. А. е декларирала, че на 11.10.2022г. в 18.48 часа лек автомобил „Мазда ЦХ 3” с ДК № е бил управляван от жалбоподателя П. М. Д..

Констатирано, че спрямо жалбоподателя е бил налице и влязъл в сила на 06.12.2021г. електронен фиш серия К № 3584354, с който му е наложена глоба в размер на 100 лева за нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, което обосновава и квалифициращият признак на нарушението- повторност.

Въз основа на цялостен анализ на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и на приложимите правни норми, съдът е обосновал изводи, които настоящият съдебен състав изцяло споделя. Съобразно дължимата от въззивната инстанция служебна проверка СРС е извършил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства, релевантни за установяване на нарушението и за отговорността на наказаното лице, подробно ги е обсъдил и въз основа на това е извел правилни изводи. Решаващият състав на СРС е изследвал и е взел отношение по изложените в жалбата доводи и по всички въпроси, включени в обхвата на дължимата от него служебна проверка.

С оглед наведените в касационната жалба възражения, определящи и границите на касационна проверка, като спорен пред настоящата инстанция въпрос е поставен дали неправилно в

решението П. М. Д. е сочен за собственик на автомобила. Видно от мотивите на акта Д. е санкциониран в качеството му на лице посочено от ползвателя, като лице управлявало МПС, а не собственик на автомобила, като съдът подробно и аргументирано е изложил защо следва да понесе административнонаказателната отговорност именно в това му качество /страница 3, 4-ти абзац от решението/. Действително в самият електронен фиш е посочено, че жалбоподателят е „собственик на когото е регистрирано МПС, ползвател“, но същото обстоятелство няма каквото и да е отношение към реализираната административнонаказателна отговорност, доколкото безспорно от представената от ползвателя декларация е установено, а и не се спори, че именно П. М. Д. е управлявал лекия автомобил в момента на нарушението. Посоченото не е нарушило правото на защита на жалбоподателя, доколкото собствеността на МПС-то, с което е извършено нарушението не е признак нито от обективна нито от субективната страна на конкретното нарушение и същото няма отношение към реализиране на отговорността на лицето или към размера на наложената санкция.

Съдът не споделя наведеното възражение, че жалбоподателят е санкциониран за нарушение на чл.21, ал.2, вр.ал.1 от ЗДвП, което отговаря на превишение на скоростта въведена с пътен знак, като в текстовото описание се твърди, че е налице движение с превишена скорост над тази в населено място- 50 км/ч., тъй като същото не отговаря на установените по делото фактически положения. Както в проверяваното решение, така и електронния фиш е посочено, че ограничението от 50 км/ч. е въведено с пътен знак В 26 (за което е наличен и съответно доказателство представляващо снимков материал на пътния знак), в тази връзка не се установява каквото и да е противоречие между текстовото и цифровото съдържание на електронния фиш, тъй като разпоредбата на чл. 21, ал.2 от ЗДвП сочи, че: „Когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак.“. В случаят е наличен именно пътен знак В 26, който е ограничил скоростта на движение до 50 км/ч., като това е посоченото в текстовата част на електронния фиш, съответстващо на цифровото изписване на правната норма чл. 21, ал.2, вр.ал.1 от ЗДвП.

По изложените съображения касационната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

С оглед изхода на делото и съобразно чл.63д, ал.3 ЗАНН, основателно е искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 80 лв. съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XXII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2887 от 18.06.2024г., постановено по н.а.х.д. № 3141/2024г. по описа на СРС, 107-ми състав.

ОСЪЖДА П. М. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.